

FRANCOSKA POLINEZIJA

Polinezija – beseda, ki pomeni prestiž, eksotiko, neokrnjeno naravo, peščene plaže, sonce, lepe ženske...sanje mnogih. Pa vendar se je včasih treba samo odločiti, si vzeti čas, izbrisati iz glave prepričanje, da se bo v času naše odsotnosti vse porušilo. Tahiti, Bora Bora, Raiatea, Huahine, Tahaa in Maupiti so otoki, ki sestavljajo skupino Družbenih otokov. Pod Francosko Polinezijo spadajo še skupine otokov Australi, Markizi in Tuamoto. Za Francosko Polinezijo ne potrebujete vizuma, letite lahko iz Ljubljane, preko Pariza in Los Angelesa na Pape'etee, ki je glavno mesto Tahitija. Cena letalske karte je okrog 1700 evrov. Za letalske karte vedno poskrbi ga. Maša iz Kompas Postojna. Časovna razlika je 11 ur.

Barka nas je čakala na otoku Raiatea, kamor smo prileteli s Tahitija. Let je trajal 45 minut. Na letališču nas je pričakala prijazna uslužbenka čarterja pri katerem smo najeli barko. Vsak je okrog vratu dobil tradicionalni venček iz svežih rož. Jadrnica Bennetau 473 je bila opremljena z vsem potrebnim in naložena s potrebščinami, ki smo jih naročili po mailu. Ob plačilu najema barke so mi iz čarterja na dom poslali navigacijske karte, na katerih so bila označena in opisana sidrišča, boje in plovne poti med lagunami. Tako smo se na našo plovbo lahko pripravili že doma in si naredili približni načrt poti. Prvi dan se nismo premaknili nikamor, saj je Andrej na letališču v LA-ju zamenjal svojo potovalko in so nam jo poslali z naslednjim letom. Malo smo se naspali in se počasi začeli navajati na časovno razliko. Ko je prispela še Andrejeva potovalka, smo odpluli na sosednji otok Tahao. V zalivu Apo je tudi Taravana yacht club, kjer vsak torek prirejajo etno večer. Ob zvokih etno glasbe plešejo prikupna dekleta, fantje pa izvajajo ples z baklami. K plesu povabijo tudi naključne goste, kar pa je včasih prava burleska. Če samo pomislim na svoj ples...V bližini yacht cluba je tudi farma biserov, ki smo si jo ogledali. Prijazna lastnica nam je do podrobnosti predstavila proizvodnjo in kriterije za prodajo in ceno posameznega bisera. Nekaj smo seveda tudi kupili. Na otoku smo ostali še en dan in se odpravili na safari po otoku. Voznik terenca in vodička, ki so jo verjetno sneli nekje po poti, sta nas popeljala po otoku. Videli smo nasade vanilije, ananasa, sušenje kokosa...v glavnem pretaknili smo otok. Naslednji dan smo se odpravili na eno od najprestižnejših destinacij na svetu Bora Boro. Prvi dan na boji pred yacht clubom, privez stane 17 evrov, ogled Vaitapeja, ki je središče otoka in razočaranje. Ob sončnem zahodu se življenje ustavi. Svoje naredi še dež. Vaitape ne premore spodobnega kafiča ali restavracije, vsi so nas pošiljali v nekaj kilometrov oddaljeno restavracijo Blody Mary. Vendar nam tokrat ni bilo preveč do potepanja, zato smo se odpravili na barko, kjer smo imeli zadosti zaloge. Naslednji dan navigacija med lagunami, v vlogi navigatorja pa Seba, ki je opazoval, kje v vodi so korale, da ne bi kakšne povozili. Prvič se zasidrmo v čudovitem zalivčku, idealnem za snorkljanje. Odplujemo naprej, vseskozi pa smo v bližini hišk oz. bungalov naselij, kamor je vstop nepoklicanim prepovedan. Vsak hotel ima varnostnike. Naslednje sidrišče je bilo pred Intercontinentalovim resortom. Odločili smo se, da si ta luksuz ogledamo поблиže. Niko, Brane in jaz smo se z gumenjakom potihoma približali obali in naš čolničnik skrili za kup kamenja. Kasneje med palmami ni bil več problem. Podrobno smo si ogledali notranjost hotela, bazen, bar in druge objekte, ko pa smo se že odpravljali nazaj, nas je odkril varnostnik in nas prijazno zaprosil, če lahko zapustimo območje hotela. Bili smo enotnega mnenja, da je naš način dopusta bolj zanimiv, več vidiš, doživiš in še cenovno je ugodnejši. Sicer je vse lepo urejeno, čisto, plaže »počesane«, prijazno osebje... Noč preživimo na sidru, sami. V času glavne navtične sezone je tod verjetno polno zasidranih bark. Po mirni noči in zajtrku se odpeljemo na reef potapljat. Oprema za snorkljanje je del opreme barke. Popoldne odplujemo proti Vaitapeju, da se oskrbimo in potem na večerjo v famozno

restavracijo Blody Mary. Privežemo se kar na pomol. Tukaj se lahko oskrbite z vodo. Pred vhodom na dvorišče restavracije sta na vsaki strani dve veliki tabli, na kateri so imena vseh pomembnih gostov iz sveta filma, glasbe, politike in športa, ki so kdaj obiskali to restavracijo. Pa saj drugam itak niso mogli. Ker ni konkurence, tudi hrana ni nič posebnega. Marsikdo od nas bi iz tistih sestavin ustvaril specialiteto. Naslednji dan smo pri čarteristu preverili, ali se lahko podamo proti Maupitiju. To so nam odsvetovali, saj se lomeči valovi zlivajo skozi edini kanal, ki pelje v laguno in bi lahko potem več dni čakali, da bi odpluli iz Maupitija. Tako smo odjadrili proti Huahinu. Pravzaprav sta to dva otoka povezana z mostom. Privežemo se v glavnem otoškem pristanišču v mestu Fare. Na otoku potekajo lokalne volitve, ljudje pa se proti večeru odpravljajo pred zgradbo, kjer poteka preštevanje glasov. Zgradba je z dveh nasprotnih strani zastekljena, tako, da se lepo vidi v notranjost in na semafor, kjer sproti objavljajo rezultate glasovanj. Čeprav je zbrana velika množica ljudi, ni slišati nobenega komentarja ali kakšnega povišanega glasu. Ljudje so na teh otokih zares prijazni, mirni in vedno pripravljeni pomagati. Spet lepa noč, jutro pa se zbudi v soncu. Odplujemo na južno stran otoka, kjer vržemo sidro v čudovitem zalivu. Fantazija. Peščena plaža, palmov gozdček, bogat podvodni svet...Podjetni Francoz, ki se je sem priselil iz Martiniquea, je na obali zgradil nekaj bungalovov. Na terasi pred restavracijo, v senci palm, nam postrežejo s točenim pivom. Tukaj je možno najeti avto ali skuter. Tako za naslednji dan rezerviramo dve Fiatove Pande. Takoj po zajtrku se odpravimo po otoku. Vozimo se skozi pravo džunglo, si ogledamo slap, vasi, na drugi strani otoka se pripeljemo prav na koralni greben, kjer nabereemo nekaj čudovitih školjk in odmrlih koral, ogledamo si še nekaj ostankov iz preteklosti...Dan kar prehitro mine. Naslednji dan se kar težko odpravimo s tega koščka sveta, proti našemu izhodiščnemu otoku Raiatei. Pogoji za jadrnanje so v tem obdobju težki, vreme nestabilno, valovi pa se priklatijo z vseh strani. Mi temu pravimo centrifuga. Kar nekaj časa motoriramo po dvometrskih valovih, poskusimo z jadri, pa nič, pa spet motor...Po štirih urah jahanja valov se le privlečemo pred Raiateo, poiščemo preliv, kjer lahko vplujemo za greben in se v zalivu Faaroa privežemo na bojo. Privez je brezplačen. V zaliv se steka reka, zato je voda motna. Ker opazimo, kako domačini vozijo turiste s čolni proti reki, se še sami odpravimo pogledat kaj je tako zanimivega. In je kaj za videti. Kar precej časa smo pluli med mangrovami po reki navzgor. Dokler se je dalo. Občutek kot bi plul po Amazonki, čakaš kdaj te bo popadel kakšen krokodil ali te bo s kakšne veje pozdravila kača. Vendar domačini pravijo, da ni nobene nevarnosti. Jim je kar za verjeti. Zjutraj se odpravimo proti marini, natočimo gorivo, barko pa predamo brez problemov. Za konec nam prijazni uslužbenci podarijo ogrlice iz školjk in nas odpeljejo na letališče. Tahiti smo si ogledali z najetimi avtomobili. Se nam je zdelo škoda izgubljati čas na plovbi med Raiateo in Tahitijem, saj je razdalja 120 milj. Na Tahitiju je veliko zanimivih stvari, vrednih ogleda. Dva dneva sta bila skoraj premalo. Lagunarij, muzej v katerem hranijo sidro s Cookove ladje, prvi in edini zidan svetilnik na rtu Venus, kjer so pristali znameniti pomorščaki kot so Cook, Wallis in Blight. Prav slednji je pustil velik pečat na otoku. Večini je verjetno znan Upor na ladji Bounty. Dogajalo se je na Tahitiju. V času naseljevanja Karibov s sužnji iz Afrike je začelo na Karibih primanjkovati hrane. Zato so poslali kap. Blighta na pot z nalogo, da se vrne s sadikami kruhovca. Blight je sadike našel na Tahitiju, ker pa čas za vrnitev ni bil pravi, so pol leta preživeli na njem. Mornarji, ki jim je življenje tukaj postalo zelo všeč, za kar so bile vzrok tudi lepe domačinke, niso imeli nobene želje po vrnitvi. Pa vendar je prišel čas slovesa, mornarji so se nejevoljno odpravili na morje, vendar so se že po nekaj tednih uprli in izkrcali kap. Blighta in nekaj mornarjev v čoln in se sami vrnili na Tahiti. Kap. Blight je po 41 dneh plovbe pristal na Timorju, se od tam vrnil v Anglijo po ladjo in nekaj vojakov, ter odplul nazaj na Tahiti po svojo ladjo. Seveda je sledila tudi kazen za upornike, ki Blighta niso pričakovali niti v sanjah.

Vsekakor se splača preleteti polovico sveta in si ogledati vse lepote dežele, zaradi katerih so se mornarji na Bountyju uprli.

Za vse, ki ste zainteresirani za obisk Polinezije in potrebujete kakršnekoli informacije, me lahko kontaktirate preko emaila windskipper@gmail.com .

Milan Farkaš